

сродство и зарадъ други вѣщи; станахъ судія ала повече за пари; ала не за меня, но да угодѣвамъ на Архіерея.“*) Тряба да е била жестоко ранена душата на този святій пастиръ за да повдигне той публично гласа си и да осѣди не само свои-тъ духовни началници, но въобще противохристіенски-тъ *гречески обичаи* на тогавашно-то чуждо духовенство.

Младій Антимъ не ся забави да напусне Свята-Гора: тамошнія животъ никакъ не отговаряше на негово-то желаніе. Той ся унѣти за Цариградъ за да търси ученіе, кѣмъ кое-то стремеше негова-та душа, ако и да бѣше съвършено лишентъ отъ сръдства за живѣніе въ единъ такъвъ голямъ градъ: негова-та надѣжда за сполука бѣше основана на твърдъ и непоколебимъ камъкъ. Слѣдъ много търсѣнія, на горя на доло, Антимъ сполучи да влѣзе въ чъркова-та Св. Мина, на Ипсоматія, като діаконъ, само колко-то да ся препитава, и измоли да му ся допрости да слѣдва науки-тъ въ епископско-то училище на тази цариградска махала. Кога-то на 1844 гърцка-та патріаршія отвори богословско-то училище на *Халки*, младія Антимъ измоли да ся пріемне и той въ него за да слѣдва богословско-то си ученіе. Въ това училище Антимъ ся толкозъ отличи съ свои-тъ дарби и свое-то истинно *българско* трудолюбіе щото на края на курса си, слѣдъ четири години, той излѣзе първій ученикъ и пріе първа-та диплома коя-то ся издаде въ тази симинарія. Едно таково отличіе трябаше непременно да привлече вниманіе-то кѣмъ младія ученикъ на Патріарха и на гърцко-то високо ду-

*) *Житіе и страданія грѣшнаго Софронія*. Въ період. списаніе, книжка V.